

O zmaju.

Ozmaju sem slišal mnogo pripovedek; med drugimi tudi to-le:

Ko doraste petelin — bodi si bel ali črn ali pisan — sedem let, iznese jajce, katero pa ni tako, kakoršne so druge jajca. To jajce je tako in glaze kar samo ob sebi v tla. Ko je jajce goščo, se izvali zmagaj, ali kakor mu Slovenci sploh pravijo — lintovč, gola, ostudna žival. Kdaj kljuje in kljuje mladi lintovč tako, da kmalu prileze na zemljo. Pa ko se prikaže, leti pokristva, drevoje, skalovje in celi griči nad nj, da ga podsujejo. V Koki je razsajal nekdanj hud vihar, in stari Polovinar, umeten mož, Bog mu daj nebesa, je neki precej vedel, kaj da to pomenja. Je gledat in rajde petelina, ki je ravno hitel jajce znesti. Pa mož skoči hitro po puško in ustrel petelina.

Stalo je nekdanj — tako se pripoveduje — v solčavski dolini jezero, in tičalo je v sredi skalovja petelinovo jajce. Zmagaj se izvali, kljuje in kljuje, ter prekljuje živo skalo in se prikaže za beli dan. Pa pokristva, skale itd. leti za njim in ga pobijejo. Se dan danes se dobe lintovčnovi kromplji po Štajerskem polju. Ta krat je tudi jezero odteklo. Tudi v Tržiču je menda roje dni razsajal; vsaj se pripoveduje, da je po Košuti letal in velik kos & hribar dolino vdol. Tudi po drugih krajih vedo kaj o zmaju. Pravit mi je nekdo, da v jezeričku pri Smarjetni gori (pri Presserju) na nar globejšem kraju zmagaj leži.